स येमामिति इदंशब्देन उत्तरापरदिशमभिनयेन दर्शयति । हस्तगलेपं निमृष्टे निमृज्जीत ॥३६॥ देवसम्बन्धिनोऽस्य यजमानस्य देवान्परित्यज्य यत्पितृयज्ञाचरणं तेन देवानां मनसि क्रोधोऽभूत् पुनरावृत्याहवनीयोपस्थानेन तदौदासीन्यजनितमपराधं देवेभ्यो निह्नुते शमयति ॥३७॥ अपबर्हिषौ बर्हिः प्रथमोऽनुयाजः तद्वर्जितौ द्वावनुयाजौ यजति ॥३८॥ एतच्चतुःस्रक्त्यां वेद्यां स्तीर्णं बर्हिः परिधींश्चादाय युगपदग्नावनुसमस्यति प्रक्षिपति ॥३७॥१॥६॥

अथ विधित्सितानां त्रैयम्बकहविषां शल्पनिर्हरणहेतुत्वमितिहासेनोपपादयति महाहविषेति । तान्देवान् तस्माच्छल्पात् निरहरन्त वियोजितवन्तः निर्हरणे प्रकारमाह तान्व्यवृहन्नेति वृङ्ग उद्यमने शल्पप्रोतांस्तानस्माच्छल्पादुद्धृतवन्तः (°द्धृत° ?) ॥१॥ अक्ताः आज्येनाभिघारिताः । अभिमानुक इति पशुप्रभवेनाज्येन यदि रौद्रान्पुरोडाशानञ्ज्यात् ततः स रुद्र आज्यसम्बन्धद्वारा (री Cod.) तत्कारणभूतान्पशूनभिमंसुकः (!) अभिमन्तुं बाधितुं शक्तः स्यात् ॥६॥ ज्ञांधितं (ज्ञाथितं Cod.) ज्ञनैः परिकल्पितम् । अत एवोक्तमभियुक्तैः वटे वटे वैश्रवणः चवरे चवरे शिव (शिप Cod.) इति ॥७॥ पलाशवृक्षस्य पर्णेन ॥८॥ उर्वारुकं कर्मर्कटीफलम् (!) ॥१२॥ भगस्य सौभाग्यस्य ॥१३॥ एतान्पुरोडाशानुत्क्षिपति यथा गौः पृथिवीनामैतत् पृथिवी तान्नोदाप्नुयात् यथा भूमौ न पतन्ति तथान्तरिक्षे पुनरञ्जलिना धारयेत् । निर्मिमते निर्हरन्ति । पुनर्ग्रहणाशक्तौ स्पर्शनं विधत्ते तान्विलिप्सन्त इति लब्धुमिच्छन्तो लिप्सन्तः तद्विपरीता विलिप्सन्तः लब्धुमशक्ताः सन्तः भूमौ पतितांस्तान्पुरोडाशान्पश्चादुपस्पृशन्ति ॥१६॥ यत्र तृणमये आवपने धान्यं वध्यते तन्मूतम् मूतमेव मूतकम् । वेणुमय्यां यष्ट्यामुभयतः बद्ध्वा (? वधा Cod.) यद्वा कुपे उभयतः शिक्याभ्यामाबध्य (? भ्यांमा Cod.) वेणुनिर्मितो भाजनयुक्तो दारुविशेषो वा परपर्यायः क्रुपः (!) तस्मिन्नुभयतः उभयपार्श्वयोर्विणवभाजनयोः तान्रौद्रानाबध्य । मूञ्जवान्नामोदीच्यः पर्वतः । अस्मात्स्थानादन्ववार्जति अनुगमयति यस्मिन्यस्मिन्स्थाने अस्य देवस्य चरणं वर्तनमस्ति तत्स्थानमनुलक्ष्य । अस्य रुद्रस्य अत्रास्मिन्मूञ्जवत्पर्वतसम्बन्धिनि परः परस्ताद्भागे चरणं वर्तनं भवति । नितरां स्वापयत्येनम् कृत्तेर्मृडुत्वेन सुखकरत्वात् ॥१७॥ अप्रतीक्षमप्रतीक्ष्य ॥१८॥२॥६॥

अथ शुनासीरीयं विधित्सुः तस्य शुनासीर्यस्य चतुर्थपर्वणः संवत्सरसलक्षणफलसाधनत्वं प्रतिपादयिष्यंस्तावदुपोद्घातत्वेन चातुर्मास्यानामक्षय्यफलसाधनत्वमाह अक्षय्यमिति । एतेन चातुर्मास्ययजनेन वसन्तादृत्वात्मक एव भूत्वा देवानप्येति चातुर्मास्ययाजी अपिगच्छति ॥१॥ तच्छुनम् सुखनामैतत् सुखहेतुत्वाच्छुनमित्युच्यते । यो रस आसीत् सुखहेतुः सारभूतोंऽशोऽभवत् तत्सीरमित्युच्यते ॥२॥ उक्तं वाक्यशेषमत्राप्यतिदिशति स बन्धुरिति कृत्स्नस्य कर्मणः फलप्रतिपादनसमये पूर्वं यं वाक्यशेषं या वै देवानामित्यादिकमवोचाम उक्तवन्तः स एव अस्यापि शुनासीर्यस्य हविषः स्तावकः उक्तविधयोरिव (°रेवा Cod.) वाय्वादित्यरूपेणावस्थितत्वादिति भावः ॥५॥ अभिलक्ष्य संज्ञानते संज्ञानाना भवन्ति । अतः पयसः संमतिहेतुत्वात् विज्ञिग्यानं साकमेधैर्विजितवन्तमेनं यजमानं श्रियै सर्वाः प्रजाः अभिसंज्ञानान्ते अभिसंज्ञानीरन् अनुमन्यन्तामिति अनेनाभिप्रायेण पयसः करणम् ॥६॥ तत् तदानीं तदनन्तरकालमेव स यजमानः शुनासीर्येण यजेत ॥१०॥ सोमेन यक्ष्यमाणस्य पक्षान्तरमाह तद्वैकऽइति । तत्र खलु शुनासीर्यानुष्ठाने एके शाखिनो रात्रीरापिपयिषन्ति अनेन च (!) यागेन